

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Τι γράφει ο 'Ιταλός γιατρός Τρεκκίνι. Ο Μιαούλης πρὸ τῆς Ἐπανάστασης. Πῶς πρωτοκυβέρνησε πλοῖο. Καὶ πῶς ἀπέχτησε δικὸ του καράβι. Ἡρωϊσμοὶ καὶ ἀτυχηματὰ. Ναυμαχίαι καὶ ναυάγια. Κατὰ τὴν Ἐπανάστασι. Τὸ φέσι τοῦ Ναυάρχου. Πῶς χάρθηκε ἓνα περίφημο κειμήλιο. Ο Μιαούλης στὴν Ὑδρα. Ἡ εὐλάβειά του. Οἱ τρομεροὶ θυμοὶ του. Ἡ μεγάλη του καρδιά. κτλ. κτλ.

ΝΑΣ Ἰταλὸς γιατρός, συμφοιτητὴς μὲ τὸν κινεζοφίλη Καποδίστρια στὴν Ἱταλία, ἦθε μετὰ τὴν Ἐπανάστασι στὴν Ἑλλάδα, γνώρισε ὅλους τοὺς ἥρωας τοῦ ἔθους ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅταν γύρισε πάλι στὴν Ἱταλία, ἐτύπωσε ἓνα βιβλίον σπουδαῖο, ὅσο καὶ ἀγνωστο στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὸν τίτλον «Εἰκόνας τῆς νεώτερης Ἑλλάδος». Ο ἄλλοι συγγραφεῖς αὐτοῦ λέγονται Πιετριβιάνο Τρεκκίνα, Εἰσοκλίμου στὴν Ὑδρα, ὁ Τρεκκίνα γνώρισε πολὺ τὸν Ἄνδρην Μιαοῦλη, τὸν περίφημον ναύαρχον, καὶ καθὼς διηγείται ὁ ἴδιος, τὸν ἐθεάπευσε ἀπὸ κάποια ἀφοσίωσι. Κι' ἐπειδὴ δὲν δέχτηκε νὰ πληρωθῇ, ὁ Μιαούλης τὸ χάρισε τὸ φέσι πὺν φορέσει στις δώδεκαρες ναυμαχίας του. Τι ἀπέγινε τὸ περίφημον αὐτὸ κειμήλιον, δὲν μᾶς τὸ λέει ὁ Ἰταλὸς συγγραφεὺς καὶ γιατρός.

Γιὰ τὴν Ὑδρα καὶ τὸ Μιαοῦλη.

ὁ Τρεκκίνα ἔχει ἀφιερώσει ἐκατὸ σχεδὸν σελίδες τοῦ βιβλίου του. Ἀπ' αὐτὲς παίνομε τὰ παρακάτω ἀνεκδότα τοῦ Μιαοῦλη:

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πὺν ἦταν δίκαιος σὰν τὸν Ἀριστοῖδην κ' ἄγνος σὰν τὸ Σοκράτη, γράφει ὁ Τρεκκίνα γιὰ τὸν Μιαοῦλη, ἔφη τὴν καλοσύνην μαζοῦ παιδοῦ.

Ὅταν ἦταν ἔτι ἄξιον ἄξιον ὁ Μιαοῦλης, ὁ πατέρας του τοῦ ἔδωσε νὰ κυβερνήσῃ ἓνα βόειον, ὅς πὺν νὰ θεραπευτῇ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς του πὺν ἦταν ἀρρωστός. Ὅταν ἔμωσ ἦθε ἡ στιγμὴ νὰ παραδόσῃ ὁ Ἄνδρᾶς στὸν ἀδελφὸν του τὸ πλοῖον, μὴ θέλοντας πάλι νὰ κτηρηθῇ κάτω ἀπὸ κανένα, οὔτε ἂν τὸν ἀδελφὸν του τὸν ἴδιον, ἔφυγε γιὰ τὴ Σμῆρην κ' ἔστειλε ἂν ἔκει τὸ καράβι στὴν Ὑδρα. Ἐπειτα μὲ τὰ λεπτὰ πὺν ἔφθασε στὸ διάστημα πὺν ταξίδειον μὲ τὸ βόειον τοῦ πατέρα του, ἀγοράσει ἓνα δικὸν τοῦ βόειον τὴν Σμῆρην.

Γιὰ νὰ ξεφύγῃ δὲ τὰ μαλώματα καὶ τὸ θυμὸν τοῦ πατέρα του, ὁ ὅποιος ἦθελε νὰ ἐργάζοιτο μαζὸν τὰ δύο ἀδέρφη, δὲν πήγε στὴν Ὑδρα μὲ τὸ νεοαγορασμένον καράβι του, ἀλλὰ τράβηξε γιὰ τὴς ἀνοικτῆς θάλασσης, μὲ τὸ ὄνειρον νὰ πλουτίσῃ καὶ νὰ διακριθῇ ὡς θαλασσοκός. Καὶ πραγματικῶς δέχτηκε παλλημάρι τὸν καιρὸ ἐκεῖνον πὺν τὰ πειρατικὰ καράβια ἦσαν ὁ φόβος κ' ὁ τρόμος τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐν γένει τῆς Μεσογείου.

Φυσικά, δὲν ἦταν πάντα τυχεροὺς στὴς ἐπιχειρήσεις του ὁ Μιαοῦλης. Μία φορὰ ἔχασε τὸ καράβι του, συγκρουσθεὶς μὲ Ἀλγερινούς πειρατὰς. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἀπέλυσε. Ἐφίνασε ἄλλο καράβι κ' ἀνοίχτηκε πάλι στὴς θάλασσης. Σ' ἓνα ταξίδι του ὄμοις στὴν Πορτογαλία, τὸ πλοῖον του ἦταν φορτωμένον μὲ διάφορα ἐμπορεύματα ἀξίας ἐκατὸν ἑξήκοντα χιλιάδων πιάτρων—ὄλη δηλαδὴ ἡ περιουσία του—ναυάγησε. Ἐτοῖ ὁ Μιαοῦλης τὰ ἔχασε πάλι ὅλα. Ματαρμαρτίστηκε τότε σ' ἓνα ἄλλο καράβι καὶ πήγε στὴ Γένοβα, ὅπου ἦταν φημισμένος, ὅχι μόνον γιὰ παλλημάρι θαλασσοκός, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀξιὸς καπετάνιος.

Ἐκεῖ βρέθηκε ἓνας Ἰταλὸς ὀνομαζόμενος Ρισσέτι, ὁ ὅποιος τοῦ δάνεισε λεπτὰ γιὰ νὰ φτιάσῃ ἓνα καινοεργὸν καράβι. Χαροῖμενος ὁ Μιαοῦλης, πήγε στὴ Βενετία, ὅπου τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἐναυτηγοῦντο τὰ καλύτερα καράβια. Ἐκεῖ ἔφθασε τὸ καράβιον τοῦ κ' ἄλλοι Ὑδραῖοι, ὁ Τσιακιδός, ὁ Τουμαζής, ὁ Κριεζής. Ὁ Μιαοῦλης ναυπήγησε τὸ νέο καράβιον καὶ ταξίδειον πολὺ, κέρδησε πολλὰ γορήματα καὶ τὸ ξεγροῖσε ἀργότερα. Μὲ τὸ ἴδιον καράβι θυματοῦργος ἀργότερα στὴν Ἐπανάστασι.

Ὁ Τρεκκίνα τὸν ἐπισκέψθη πολλές φορὰς στὸ καράβι του, ὅταν ὁ Μιαοῦλης ἀναπαύοιτο πάλι στὴν Ὑδρα καὶ γράφει ὅτι τακτικὰ πῆ-

γαναν στὸ φημισμένον αὐτὸ πλοῖον καὶ τὸν ἐπισκεφθοῖν ἀναρτίθηντο ἔξωτον, στοὺς ὁποίους ἡ ἠραιότης τοῦ ναύαρχου ἔφθασε γιὰ τὴν περιέργεια καὶ τὸν θαυμασμό.

Ἡ ψυχραιμία κ' ἡ παλλημαρία τοῦ Μιαοῦλη, ἦσαν ἀράνταστες. Δὲν φοβόταν οὔτε πὺν ἀνθρώπους, οὔτε τὰ στοιχεῖα. Ὁ Τρεκκίνα διηγείται, ὅτι μία μέρα πὺν ἦταν στὴν Ὑδρα, τὸ φθινόπωρον τοῦ 1829, ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔφθασαν στὴν παραλία, γιὰ νὰ δοῦν μὴ γολέτα, πὺν μ' ὄλη τὴν τρομακτικὴν τρομακτικὴν προσπαθειὴν νὰ κινήσῃ μὴ τρομερὴ δύσκολη μηχανή, γιὰ νὰ πηθῇ στὸ λιμάνι. Ἡ θάλασσα ἄφριζε μανιασμένη, ὁ αἶρας μούγκριζε, τὰ στοιχεῖα λυσσοῦσαν, μὰ ἡ γολέτα τράβηξε τὸ ὄρειον τῆς ἀφοῦσας ἄν δειρῆν.

Οἱ Ὑδραῖοι θαλασσοκῶν, μαζοῖμεν γύρω στὸ λιμάνι, προσπαθοῦσαν νὰ μαντήρουν τίνας ἦταν τὸ καράβι αὐτό. Ἄλλοι ἔφθασαν πὺν ἦταν τοῦ Βουδοῦρη, ἄλλοι τοῦ Τουμαζή κ' ἄλλοι τοῦ Μιαοῦλη. Ὅταν τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν, ἡ γολέτα σίμωσε στὸ λιμάνι, οἱ Ὑδραῖοι εἶδαν νὰ στέχῃ στὸ τιμὸν τῆς ὁ Μιαοῦλης καὶ στὴ σκοτία ὁ Τουμαζής. Διὸ τέτοιοι θαλασσοκῶν φυσικὸ ἦταν νὰ μὴ φοβόταν τὴς ἀγρότης φοιτητοῦ. Κι' ὅταν μῆταν στὸ λιμάνι πῆδησαν γελαστοὶ στὴ στεριά, σὰν νὰ γύριζαν ἀπὸ ἐξδρομῆν.

«Ποτε δὲν εἶδα, γράφει ὁ συγγραφεὺς, ἐθνοσωστικὴν ὑποδοχὴν ἀπὸ αὐτὴ πὺν ἔκαμαν στοὺς δύο θαλασσοκῶν οἱ Ὑδραῖοι.»

Ὁ Μιαοῦλης ἦταν ἀτίμητον παλλημάρι, ἀλλὰ καὶ θεῖος. Στὸ καράβι του ποτε δὲν ἦταν ὄνειμένον τὸ κεντρίον μπροστὰ στὴν Παναγίαν καὶ πάντα στὴς δύσκολαις στιγμῆς ὁ καπετάνιος παρακαλοῦσε τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Πῶρον ἀπὸ καθεὶ ναυμαχίας του, γονάτιζε μαζὸν μὲ τὸ πλοῖον καὶ τὸν αἶμα στὸ εἰκονοστάσιον καὶ προσευχόμενος. Τὸ σπῆτι του ἦταν ἐπίσης σὰν ἐκκλησιὰν, γεμῆτον εἰκονίσματα μὲ τὴν ἀσπὴτην κεντρίαν ἐμπροσθ. «Πολλῆς φορῆς, γράφει ὁ Τρεκκίνα, βόηκα τὸ Μιαοῦλη γονατίζον νὰ προσεύχεται μπροστὰ στὴς ἄγιαι εἰκόνας.»

Φιλάνθρωπος καὶ γενναῖος πρὸς τοὺς νικητὰς, ὁ Μιαοῦλης ἦταν ἀσπῆροτάτος πρὸς τὰ πληρώματα τὸν κυβερνήσαν του. Γιὰ τοὺς φοβηταίους ἦταν ἐπίσης τρυφερός, ἀφιλικτός.

Ἐσαῦτος ὁ Μιαοῦλης ἦταν πολὺ θυμώδης καὶ ἐξέσπαιτος. Κάποτε τὸν κερῆνε τόσο ὁ θυμὸς, ὥστε γινόταν ματωμένος. Ἄλλὰ τότε, γιὰ νὰ πηθῇ τὸ θυμὸν του, χαιμιλοῦσε τὸ φέσι του ὡς τὰ μάτια του καὶ βυθιόταν σὲ μελαγχολία. Ἀντιθέτως, ὅταν ἦταν εὐθύμως, ἔφριζε πρὸς τὰ πῆσι τὸ φέσι του, ἀφίνοντας ἕξοκονο τὸ ἐπιβλητικὸν μέτωπο του.

Ἄλλὰ καὶ στὴς ἀγριότερας στιγμῆς τοῦ θυμοῦ του, δὲν ἔφταν ὁ Μιαοῦλης νὰ εἶνε ἀγαθὸς καὶ δίκαιος. Τὸ ἀκόλουθον ἐπεσόδιον δείχνει καλύτερα τὴν ψυχὴν του:

Οἱ Ὑδραῖοι, φημιόμενοι γιὰ τὸ Τούρκου ἔκαμαν τὸ καράβι τοῦ ὀθανάθου Κριεζή μ' ἔξήκοντα Ὑδραῖοις πὺν ἦσαν μέσαι, ἀποφασισμένον γιὰ νὰ ἐκδικηθῶν, καὶ σφάξων διακόσιους Τούρκους πὺν ἔφθασαν πρὸς τὴν χερῆν τους. Διὸ ἂν τοὺς Τούρκους αὐτοὺς βῆσαν καταφύγιον στὸ σπῆτι

τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μιαοῦλη, τὴν γυναῖκα τοῦ ὀθανάθου Κριεζή.

Ἡ γενναία Ὑδραῖα ἀρνήθηκε νὰ τοὺς παραδώσῃ στὸ ἀγριεμένον πλήθος τὸν σηματοποιῶν τῆς, κ' ἔτσι τοὺς ἔφθασε, μολοντὸν μέσαι στὸ καράβι πὺν πυροπλόησαν οἱ Τούρκοι, ἦταν κ' ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφὸς τῆς καὶ τὸν παιδίαν τῆς πὺν βόησαν φροῖτὸ θάνατον. Κι' ὁ Μιαοῦλης ἀρνήθηκε ἐπίσης νὰ παραδόσῃ ἓναν Τούρκου πὺν ἔφθασε καταφύγιον στὸ δικὸν τοῦ σπῆτι. Κι' ὅταν γ' ἀπέκει τὸν Ὑδραῖον μαζοῦτρεκα κάτω ἂν τοῦ σπῆτι του μανιασμένον, βῆκε στὸ παράθυρον καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν σὰς τὸν δίνω. Γιὰ μένα ὁ Τούρκος αὐτὸς εἶνε ἱερός, γιὰ τὴν ἔφθασε καταφύγιον στὸ σπῆτι μου. Κι' ἐκείνος πὺν θέλει νὰ τὸν πάρῃ, πρῆπει πρῶτον νὰ περάσῃ πάνω ἂν τὸ πτώμα μου!

Καὶ δὲν ἄλλαξε γνώμη, μ' ὅλες τὴς παρακλήσεις καὶ τὴς φοβῆρας τοῦ ἀγριεμένου πλήθους. Ὁ Μιαοῦλης κ' ἡ ἀντάξια ἀδελφὴν του κἀνήσαν τοὺς Τούρκους στὰ σπῆτια τους, κ' ἀργότερα τοὺς ματαρμάρηναν κρημὰ καὶ τοὺς ἔστειλαν στὴν Τουρκία.

Ὁ Ἄνδρᾶς Μιαοῦλης.